

ת"פ 36371/12/20 - מדינת ישראל נגד עבדאללה עלי, מחמוד מוחמד עלי, אחמד מוחמד עלי, אוסאמה עלי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 36371-12-20 מדינת ישראל נ' עלי(עציר) ואח'

1.12.2021

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. עבדאללה עלי
2. מחמוד מוחמד עלי
3. אחמד מוחמד עלי
4. אוסאמה עלי (הסתיים)

באי-כוח המאשימה: עו"ד שי עציון, עו"ד אור גבאי (פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי))

בא-כוח הנאשם 4: עו"ד יוסי זילברברג

גזר דין

בעניין הנאשם 1

הנאשם 1 (להלן - **הנאשם**), יליד 4.5.1962 (כבן 60), הודה בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון ובהתאם לכך הורשע ביום 18.11.2021 בעבירת **החזקת נשק בצוותא**, לפי סעיפים 144(א) ו-29 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **החוק**), עבירת **פציעה בנסיבות מחמירות שנעברה בצוותא**, לפי סעיפים 334, 335(א)(1) ו-29 בחוק, עבירת **איומים** לפי סעיף 192 בחוק ועבירת **ירי מנשק חם** לפי סעיף 340א(ב) בחוק.

הסדר הטיעון

2. בהתאם להסדר הטיעון שעל תוכנו הודיעו באי-כוח הצדדים בדיון מיום 18.11.2021 ובדיון מיום 30.11.2021, הוסכם כי כתב האישום יתוקן והנאשם יודה בעובדותיו וירשע על-פי הודאתו. בפתח ישיבת הטיעונים לעונש, שהתקיימה ביום 30.11.2021 (אתמול), הודיעו באי-כוח הצדדים כי הגיעו לכלל הסכמה שלפיה על הנאשם יושת מאסר בפועל למשך עשרים וארבעה חודש, אשר יימנה מיום מעצרו בשל ההליך הנדון, ביום 7.12.2020 וכן כי יושתו עליו מאסר מותנה וענישה נלווית לפי שיקול דעת בית המשפט.

הנושא היחיד השנוי שנוטר שנוי במחלוקת, אשר בעניינו טענו הצדדים, נובע מהעובדה שנכון להיום הנאשם נושא בעונש מאסר בפועל למשך שמונה-עשר חודש, שהחל לשאת בו ביום 20.12.2020. המחלוקת היא בשאלה אם המאסר

שיטת בשל ההליך הנדון יחפוף את עונש המאסר האמור, במלואו או בחלקו, או שיצטבר לעונש זה.

3. לשלמות הדברים נוסיף, כי עונש המאסר שבו נושא הנאשם עתה, הושת עליו בעקבות הרשעתו עם נאשם נוסף בת"פ (שלום ירושלים) 41121-12-15, בעבירות מס שנעברו בין השנים 2003-2013 בקשר לשלושים וחמש עסקאות מכר דירות והשכרת חמש דירות במיזם מקרקעין בשכונת שועפאט בירושלים, שהיקפן הכולל כ-3.5 מיליון שקלים. עסקאות אלו לא דווחו לרשויות המס ואף המס עליהן לא שולם. בשל כך הורשע הנאשם לאחר שמיעת ראיות, באחת עשרה עבירות לפי סעיף 220(5) בפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) ובאחת עשרה עבירות לפי סעיף 117(ב)(8) בחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975.

בגזר הדין שניתן בבית משפט השלום (כבוד השופט א' גורדון), נקבע כי עונשו של הנאשם יהיה עשרה חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס. הן הנאשם הן המדינה ערערו על העניין העונש (ע"פ (מחוזי ירושלים) 41912-02-20 ו-42016-02-20). בפסק הדין שניתן בבית המשפט המחוזי ביום 3.11.2020 (כבוד השופטים ר' פרידמן-פלדמן, א' אברבנאל וח' זנדברג), התקבל ערעור המדינה בחלקו ונקבע כי עונש המאסר בפועל יהיה למשך שמונה-עשר חודש. בקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון (רע"פ 162/21), נדחתה בהחלטה (כבוד השופט ג' קרא) מיום 25.1.2021 (פסק הדין שניתן בבית המשפט המחוזי והחלטת בית המשפט העליון - ת/30) (הליך זה יכולה להלן - **ההליך האחר**).

עובדות כתב האישום המתוקן

4 על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 15.11.2020 סמוך לשעה 21:00 זימן הנאשם את בני משפחתו כדי לטפל בסכסוך שבו מעורבת משפחת אבו עסב. ארבעת הנאשמים ובני משפחה נוספים התאספו סמוך לחניון עפר שאותו מנהלת משפחת אבו עסב, המצוי סמוך לביתו של הנאשם. באותו חניון מצוי מבנה שבו גר עבד אלסלאם די"בה (להלן - **המתלונן**), שתפקידו לגבות תשלום מבאי החניון.

הנאשם קרא למתלונן לצאת מהמבנה שבו הוא גר, בתואנה שהוא מבקש לשוחח עמו. המתלונן נענה לקריאה, יצא מהמבנה ופגש את הנאשמים. הנאשם שאל את המתלונן מדוע הוא מקלל ומאיים, אך המתלונן הכחיש שעשה כן ובתגובה לכך, סטר לו הנאשם בפניו. הנאשמים 2, 3 ו-4 והאחרים שהיו במקום, עמדו סביב המתלונן, בעוד חלקם אוחזים בכלי נשק בידיהם. בעוד הנאשם עמד סמוך אל המתלונן, אחד מהאחרים שהיו במקום דקר את המתלונן באמצעות סכין שתי דקירות בירך ימין אחורי. המתלונן דחף את הנאשם ונמלט לכיוון ואדי המצוי סמוך למקום. חלק מהאחרים שהיו במקום ירו לכיוון בריחת הנאשם כדי להפחידו.

5. כתוצאה ממעשי הנאשמים והאחרים, נגרמו למתלונן פצע דקירה בעומק 5 ס"מ ופצע דקירה בעומק 1 ס"מ. כן נגרמו לו שפשופים בזרוע כתוצאה מנפילתו בוואדי. הוא נזקק לטיפול רפואי ואף אושפז בבית חולים.

על שמיעת התיק ועניינם של הנאשמים 2-4

עמוד 2

6. כתב האישום בהליך הנדון הוגש עוד ביום 16.12.2020, אך שמיעתו נמשכה זמן רב בעיקר בשל קשיים רבים שבהם נתקלה המאשימה באיתור עדים והבאתם למתן עדות. למרות צווי הבאה רבים שהוצאו נגד מספר עדים ובהם המתלון וחרף דיונים רבים שנקבעו והתקיימו (עד היום התקיימו שלושה עשר דיונים), רק ביום 27.10.2021 עלה בידי המשטרה לאתר את המתלון ולהביאו בהיותו עצור למתן עדות.

7. עוד קודם לכן, בדיון מיום 19.7.2021 (בטרם נשמעה עדות המתלון), הודיעו באי כוח הצדדים על הסדר טיעון בעניינם של הנאשמים 2-4. הסדר טיעון זה את תיקון כתב האישום, הודאת נאשמים אלו בעובדותיו והרשעתם על-פיו. כן הייתה הסכמה בעניין העונש שיושג על שלושת נאשמים אלו. המאשימה נימקה את הסדר הטיעון בעיקר בקשיים ראייתיים הנוגעים לאותם נאשמים, הכרתם באחריותם לעבירות ומשך מעצרם. עוד עלה, כי לא היו לחובתם הרשעות קודמות.

בהתאם להודאותיהם, הורשעו הנאשמים 2-4 בעבירת פציעה בנסיבות מחמירות שנעברה בצוותא (סעיפים 334, 335(א)(1) ו-2(2) ו-29(ב) בחוק) ובעבירת איומים (סעיף 192 בחוק). הנאשם 4 הורשע גם בעבירת איומים נוספת.

בהתאם להסכמת הצדדים העונשים שהושתו על נאשמים אלו היה כלהלן: על הנאשם 2 הושתו עשרה חודשי מאסר בפועל, על הנאשם 3 הושתו שבעה חודשי מאסר בפועל ועל הנאשם 4 הושתו תשעה חודשי מאסר בפועל. על כל אחד מהם הושתו גם שלושה חודשי מאסר מותנה.

הראיות לעונש

8. מטעם המאשימה הוגש גיליון הרשעות קודמות של הנאשם (ת/29) וכן הוגש פסק הדין בעניין ההליך האחר, שבעטיו הוא נושא עתה בעונש מאסר, כמפורט לעיל (ת/30).

על-פי גיליון ההרשעות הקודמות, לחובת הנאשם שש הרשעות קודמות. מהן ארבע הרשעות בעבירות מהשנים 1989-1981 אשר נדונו בבית המשפט הצבאי בלוד. שתי ההרשעות הנוספות, משנת 2020, הן אלו אשר נדונו בהליך האחר.

9. מטעם ההגנה הוגשו הראיות הבאות:

(1) מכתבו של מר אוהד חמו, כתב לעניינים פלסטינים של חברת החדשות, ערוץ 12 (נ/3), אשר בהסכמה הוסיף דברים בעל-פה באמצעות הטלפון. במכתבו כמו גם בדבריו, סיפר מר חמו על היכרותו ארוכת השנים עם הנאשם, אשר סייע לו פעמים רבות בעבודתו, כל אימת שביקש להיכנס עם צוות צילום אל מחנה הפליטים שועפאט, לרבות בתקופות קשות ועוינות. בסיועו של הנאשם, התאפשר למר חמו לצלם כתבות ולערוך ראיונות עם גורמים שונים, חרף הסכנה שעלולה הייתה להישקף למר חמו ואף לנאשם לנוכח הסיוע שהושיט לצוות תקשורת ישראלי. עוד סיפר, כי לא אחת

התעמת הנאשם מילולית עם צעירים שהביעו מחאה קולנית על נוכחותו של מר חמו במקום, בעוד הנאשם היה מוכן ונכון להגן, גם בגופו, על חייהם של מר חמו ושל צוות הצילום שנלווה אליו.

(2) מכתבו של מר סלים ג'בר, ראש מועצת אבו גוש (4/נ), אשר סיפר כי הנאשם הוא אדם מוכר ומוערך מאד בכפר אבו גוש, אשר בין השאר מעורב במקרים רבים של סולחות וכי הוא אף משמש כתובת לסיוע בתלונות וביישוב סכסוכים בין תושבי הכפר ובין תושבי כפרים סמוכים.

(3) מסמכים רפואיים בעניין בתו של הנאשם (5/נ), כבת 26, אשר לפיהם נכון להיום היא מאושפזת במצב קשה בבית החולים הדסה עין כרם, בעוד שאין צפי בעניין מועד שחרורה מבית החולים. מפאת צנעת הפרט לא נרחיב מעבר לכך.

(4) במסגרת שמיעת טענות הצדדים, דברו מספר אנשים אשר נכחו באולם בית השמפט וסיפרו בשבחו של הנאשם. בעיקר הדגישו את עובדת היותו שייח מוכר, אשר מרבה ליישב מחלוקות וסכסוכים ואף סכסוכים קשים, לרבות סכסוכים בתוך משפחות, וכי הוא מוכר ומקובל בתור גורם המקיים סולחות. עוד נטען, כי אף המשטרה מסתייעת בנאשם לעתים תכופות לשם יישוב סכסוכים.

עיקרי טענות הצדדים ודברי הנאשם

10. **טענות המאשימה:** בא-כוח המאשימה הסביר כי מלכתחילה עמדת המאשימה הייתה כי ישנו הבדל ראייתי והבדל מהותי בין העבירות שעבר הנאשם לבין אלו שעברו שלושת הנאשמים האחרים. למרות זאת, המאשימה הגיעה לכלל מסקנה כי בהתחשב במכלול נסיבותיו של הליך זה, יהיה זה נכון להגיע להסכמה בעניין העונש שיושט על הנאשם. עם זאת וכאמור, אין הסכמה בעניין שאלת חפיפת העונש שיושט בהליך הנדון לעונש שבו נושא הנאשם עתה בעקבות הרשעתו בהליך האחר.

בא-כוח המאשימה הדגיש את חומרת עבירות הנשק ועבירת הירי מנשק חם, שבהן הורשע הנאשם בהליך הנדון, בשונה משאר הנאשמים, אשר לא הורשעו בעבירות אלו. לעניין זה הפנה אל פסקי הדין שניתנו לאחרונה, בעניין ע"פ 1509/20 **מדינת ישראל נ' נבארי** (2.7.2020) ובעניין ע"פ 3169/21 **מדינת ישראל נ' אגבאריה** (21.6.2021), אשר בשניהם נדונו עונשיהם של נאשמים שהורשעו בין השאר, בעבירות נשק ובעבירת ירי באזור מגורים ובשניהם הדגיש בית המשפט העליון את הצורך בהחמרת עונשיהם של עוברי עבירות אלו. זאת בעיקר לנוכח העובדה שמדובר בעבירות חמורות, אשר הפכו לנפוצות מאד וכי הסכנה הנשקפת מהן רבה. לפיכך הודגש, הצורך בהחמרת הענישה תוך מתן משקל לשיקולי הרתעת הרבים.

בא-כוח המאשימה הוסיף, כי המאשימה שקלה גם את מתחמי הענישה כפי שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון לגבי העבירות שבהן הורשע הנאשם וכן שקלה את קריאתו להחמיר בענישת עוברי עבירות אלו. עם זאת, לאחר שקילת מורכבות נסיבותיו של ההליך הנדון ושקילת הענישה המוסכמת שהושתה על שלושת הנאשמים האחרים, הסכימה

המאשימה לעונש כאמור לעיל.

למרות הסכמה זו ועל אף הסכמת המאשימה לחפיפה מסוימת בין העונש שבו נושא הנאשם עתה לבין זה שיושת עליו בשל ההליך הנדון, עמדתה היא כי על חפיפת העונשים להיות חלקית ביותר. זאת לנוכח הכלל שלפיו על נאשם לשאת בעונשים נפרדים במצטבר. בדומה טען בא-כוח המאשימה, כי בעת שקילת היקף החפיפה בין העונשים, יש לשקול אף את העובדה שהעונש המוסכם נמוך מהענישה המקובלת בשל העבירות שבהן הורשע הנאשם.

11. **טענות ההגנה:** בא-כוח הנאשם חזר והדגיש את העובדה שהנאשם הוא אדם המוכר כדמות מכובדת ומוכרת בקרב רבים במגזר הערבי בירושלים ואף במגזר היהודי. על-פי הנטען, הוא בעיקר מוכר בהיותו אדם המיישב מחלוקות וסכסוכים רבים ומוביל לסולחות לאחר סכסוכים קשים ומרים ואף סכסוכי דמים. לטענתו, לא אחת הנאשם אף מוזמן להעיד בקשר לכך, כפי שהיה לפני מספר ימים וכי אף המשטרה מסתייעת בו לשם יישוב מחלוקות בין עבריינים. בהקשר זה הפנה בא-כוח הנאשם למספר דוגמאות, לרבות אלו שעליהם סיפרו אנשים שהגיעו במיוחד אל הדיון כדי לספר על מעורבותו של הנאשם ועל סיועו להם בהקשר של סכסוכים שונים. לטענת בא-כוח הנאשם, אף לא מן הנמנע כי מעורבותו ביישוב סכסוכים מנעה לא אחת אבדות בנפש.

עוד טען בא-כוח הנאשם, כי חרף חלקם המשמעותי של שותפיו, הושתו עליהם בהסכמת המאשימה עונשים קלים יחסית, כמפורט לעיל. עוד הדגיש, כי למרות העבירות שבהן הורשע הנאשם מכוח ביצוע בצוותא, הוא לא הואשם בכך שהוא עצמו אחז נשק או כי הוא עצמו דקר. בנסיבות אלו טען, כי ראוי היה שעונשו יהיה קל מזה שעליו הוסכם.

בנוסף לכך טען בא-כוח הנאשם, כי יש לתת משקל רב להודאת הנאשם, להכרתו באחריותו למעשיו ולאופיו הטוב. לדבריו, מדובר במי שאוהב את המדינה ואת אזרחיה, הזוכה לכבוד רב בקרב תושבי המדינה, יהודים וערבים ובקרב גורמי המשטרה. עוד סופר, כי לפני זמן מה, חמש בחורות יהודיות נקלעו בטעות אל מחנה הפליטים שועפאט, וכי הנאשם חילץ אותן בעצמו וזכה לתודות ולתשבחות מבני משפחותיהן.

כן ביקש בא-כוח הנאשם, שיינתן משקל לכך שמדובר באדם כבן 61 הנושא עתה במאסרו הראשון וכי הוא סובל סבל רב במאסר. בתו חולה מאד, כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים שהוגשו ובשל היותו נתון במעצר, הוא אינו יכול לצאת ולבקר אותה. לכך נוסף אסון נוסף שפקד אותו לפני כשנה, עם מותו של בנו בתאונה.

12. **דברי הנאשם:** הנאשם סיפר על העזרה שהושיט לא אחת ליהודים ולערבים כאחת. בין השאר, הושיט עזרה ליהודים שטעו בדרכם ונקלעו אל מחנה הפליטים שועפאט והוא הוציא אותם משם ללא פגע. בדומה סיפר כיצד חילץ מהמקום את הכתב אוהד חמו ואת צוות הצילום שלו. עוד סיפר על כך שהוא עוזר לאנשים רבים בתרומות וכי אף את הפיצויים שקיבל לאחר מות בנו בתאונה, הוא החזיר, כדי לא ליהנות מכספים שקיבל בשל מותו של בנו. לדברי הנאשם, אנשי משפחת אבו עסב, שהובילו למעצרו, מעורבים בעבירות חמורות. הנאשם הוסיף וסיפר על כך שהתקשה מאד להיות במעצר בתקופת הרמדאן.

הנאשם הביע צער על מעורבותו במעשים והוסיף שימשיך בדרכו להשכנת שלום בין אנשים מסוכסכים וגם בין יהודים לערבים. לבסוף דיבר על בתו החולה, המאושפזת בבית החולים ועל כך שהיא זקוקה לעזרתו וכי הוא מבקש להיות לצדה בימיה הקשים.

גזר הדין ונימוקיו

13. בעת בחינת השאלה אם ראוי לכבד את הסדר הטיעון, נשקלו מכלול השיקולים אשר עליהם עמדו באי-כוח שני הצדדים בטענותיהם. בכלל זה ניתן משקל להודאת הנאשם במעשים וכן ניתן משקל לצער שהביע, גם אם עשה כן תוך ניסיון להצדקתם (לטענתו, אינו מקבל שהמתלונן קילל את האל ואת הנביא מוחמד וכן העלה טענות בעניין המשפחה המעורבת באירוע). עם זאת, נשקלו גם הזמן השיפוטי היקר שהוקדש להליך הנדון בשל הדיונים הרבים אשר התקיימו במסגרתו, העובדה שהודה רק לאחר שמיעת עדות המתלונן, וכן העובדה שלא מן הנמנע כי ישנו קשר בין מועד ההודאה לבין השלב שבו נמצא עונש המאסר בשל ההליך האחר.

עוד ניתן משקל לכל השיקולים הבאים: אופיו הטוב של הנאשם והעזרה הרבה שהושיט לאנשים רבים, כפי שעלה מדברי הדוברים בישיבת הטיעונים לעונש; נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות גילו, האסון שפקד אותו עם מות בנו בתאונה לפני כשנה וכן מחלתה הקשה של בתו; העובדה שאת העבירות החמורות שבהן הורשע עבר מכוח ביצוע בצוותא בלי שנטען כי עשה בעצמו את המעשים; מגיליון הרשעותיו הקודמות עולה כי זנח את דרכו העבריינית כבר לפני כשלושים שנה, למעט מעידתו המשמעותית בעבירות המס שנדונו בהליך האחר; הקשיים הראייתיים הממשיים בהליך הנדון, שבהם נוכחתי במהלך הדיונים; העונשים שהושתו בהסכמת המאשימה על הנאשמים 2-4.

מקובלת עליי עמדת המאשימה כי העונש שעליו הוסכם במסגרת הסדר הטיעון מצוי ברף הנמוך של רמת הענישה הנוהגת לגבי העבירות שבהן הורשע הנאשם. עם זאת, לנוכח מכלול השיקולים האמורים, בהתחשב בנסיבות שבהן נעברו העבירות ובנסיבותיו של הנאשם, נמצא כי העונש המוסכם הולם את העבירות שבהן הורשע הנאשם ועל כן מצאתי לנכון לכבד את הסדר הטיעון.

14. נותרה אפוא, מחלוקת הצדדים בשאלה אם עונש המאסר שיושת על הנאשם במסגרת ההליך הנדון יחפוף את עונש המאסר שבו הוא נושא עתה. מחלוקת זו מעלה שתי שאלות הכרוכות זו בזו. **הראשונה**, עניינה השאלה אם מתקופת המאסר שיושת בשל ההליך הנדון ניתן לנכות את תקופת המעצר, בעוד שבפועל, במהלך רובה ככולה של תקופה זו נשא הנאשם בעונש המאסר שהושת עליו בהליך אחר. **השנייה**, עניינה משך חפיפת שני העונשים ואם יש להורות כי יחפפו זה את זה, באופן מלא או חלקי, או ייצטברו זה לזה.

15. ככלל, התשובה **לשאלה הראשונה** היא כי אם תקופת מעצרו של הנאשם הייתה במהלך תקופה שבה נשא עונש מאסר בפועל בשל הליך אחר, כי אז ימי המעצר כלל לא ינוכו מתקופת המאסר.

כאמור לעניין זה, "ברירת המחדל כאשר ימי המעצר הם בחופף למאסר אחר, היא כי ימי המעצר לא ינוכו מן העונש" (ע"פ 2805/15 סג"ר נ' מדינת ישראל (24.7.2017), כבוד השופטת ע' ברון, פסקה 19). הכלל הוא אפוא, "כי אין למנות את תקופת המאסר שנגזרה על המערער בתיק הנוסף כימי מעצר שיש לנכותם מתקופת המאסר שנגזרה עליו בתיק דן, שכן משמעות הדבר היא ניכוי של תקופת המאסר שנגזרה עליו בתיק הנוסף מתקופת המאסר שנגזרה עליו בתיק דן ולכך אין כל הצדקה (ראו והשוו: ע"פ 1094/07 דדון נ' מדינת ישראל, פסקה כ"ט (3.7.2008); ע"פ 645/09 טאייב נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (13.1.2020))" (ע"פ 889/15 מהרט נ' מדינת ישראל (15.5.2016), כבוד השופטת (כתוארה אז) א' חיות, פסקה 9).

16. בדומה, אף התשובה לשאלה השנייה היא כי בדרך כלל נאשם יישא בעונשים שהושתו עליו בשל הליכים שונים במצטבר זה לזה וכי אין לחפוף את שני העונשים, שאם לא כן, ימצא כי נענש רק בשל הליך אחד, גם אם הורשע בשל מספר הליכים שונים.

אף אם בעבר היה נהוג לחפוף עונשים שהושתו בשל הליכים שונים, כבר לפני שנים רבות הדגיש בית המשפט העליון כי "ההסדרים הנורמטיביים בסוגיה עברו בשנים האחרונות שינוי מובהק לעבר התרחקות מתפיסה של עונשים חופפים כברירת מחדל, והענקת מעמד בכורה לתפיסה הבוחנת אירועים עברייניים נפרדים כל אחד בפני עצמו, תוך הפעלת שק"ד פרטני באספקלריה של עקרון ההלימה, כעקרון מנחה" (ע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל (22.2.2015), כבוד השופט מ' מזוז, פסקה 14 וכן פסקאות 14-18).

בהתאם לכך, בית המשפט העליון הדגיש לא אחת, לאמור: "על פי פסיקת בית משפט זה, בהתאם לעיקרון ההלימה, בשלב גזירת דינו של עבריין, על בית המשפט לתת ביטוי עונשי לכל מעשה שבו הוא הורשע. על כן, הוראה לפיה העונשים ירצו במצטבר היא הכלל, והחלטה על חפיפת העונשים... היא זו המצריכה הנמקה מיוחדת (ע"פ 8686/15 גריבוב נ' מדינת ישראל, פסקה 52 (3.10.2017); ע"פ 4087/14 סקורדוק נ' מדינת ישראל, פסקה 68 (5.1.2017); ע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-18 (22.2.2015))" (ע"פ 1900/18 ילמה נ' מדינת ישראל (6.10.2019), כבוד השופט ד' מינץ, פסקה 16 (להלן - עניין ילמה)).

עם זאת, בית המשפט הטעים כי "הכרעה בסוגיה זו נעשית בראי נסיבותיו של כל מקרה, כאשר יש לתת את הדעת לשני שיקולים מרכזיים. השיקול הראשון - זיקתן של העבירות בהן הורשע הנאשם, כאשר זיקה חזקה עשויה להצדיק חפיפת העונשים. השיקול השני - מהותן וחומרתן של העבירות (ע"פ 1707/08 אריש נ' מדינת ישראל, פסקה ל"ח (25.11.2008); ע"פ 2134/12 ליושצנקו נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (27.8.2015) (להלן: עניין ליושצנקו)). הרשעה של עבריין בעבירות חמורות... עשויה להצדיק ענישה מצטברת (ע"פ 6535/01 קוזירוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(3) 562, 571 (2003); עניין שר, בעמ' 477). בנוסף לשיקולים אלו, בית המשפט רשאי להתחשב גם בנסיבותיו האישיות של נאשם, לרבות גילו, היעדר עבר פלילי, והאם הודה במעשים או הביע עליהם חרטה (עניין ליושצנקו; ע"פ 9059/03 יוסבשוילי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (21.3.2007))" (עניין ילמה, שם).

17. כאמור לעיל, הנאשם עצור בקשר להליך הנדון מאז יום 7.12.2020 וכעבור שלושה-עשר יום, ביום

20.12.2020, החל לשאת את עונש שמונה-עשר חודשי המאסר שהושתו עליו במסגרת ההליך האחר. בהתאם לכך, רק שלושה עשר יום אינם חופפים את מאסרו בשל ההליך האחר.

על-פי הכללים שעליהם עמדנו, נכון היה לנכות רק 13 יום מעונש המאסר שיושת על הנאשם בקשר להליך הנדון. בדומה, הכלל הוא כי על שני העונשים להצטבר זה לזה. עם זאת, בנסיבות העניין הגעתי לכלל מסקנה כי יהיה זה נכון להורות על חפיפה חלקית ולא מבוטלת של שני העונשים. זאת בהתחשב בשיקולים שמנה בית המשפט **בעניין ילמה** ובכלל זה, נסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו, הודאתו בעבירות והצער שהביע. כך גם לאחר שניתן משקל לשיקולים הרבים שהובאו לעיל, אשר לפיהם ראיתי לנכון לכבד את הסדר הטיעון. בנוסף לכך, ניתן משקל של ממש לעובדה שעמדת המאשימה היא כי בנסיבות העניין ישנה הצדקה להורות על חפיפה חלקית של שני עונשי המאסר, זה שבו נושא הנאשם עתה וזה שיושת עליו במסגרת ההליך הנדון.

בהתאם לכך, מתוך עשרים וארבעה חודשי המאסר שיושתו על הנאשם בקשר להליך הנדון, ארבעה עשר מתוכם יחפפו את העונש שהוא נושא עתה בשל ההליך האחר ועשרה חודשים יצטברו לעונש שהושת בשל ההליך האחר.

סיכום גזר הדין

18. בהתאם לכלל האמור, עונשו של הנאשם יהיה כלהלן.

א. מאסר בפועל למשך עשרים וארבעה (24) חודש.

מתוך תקופה זו, ארבעה עשר (14) חודש יחפפו את עונש המאסר שבו נושא הנאשם עתה ועשרה (10) חודשים יצטברו לעונש המאסר שבו הוא נושא עתה. כמו כן, מתקופת מאסרו בקשר להליך הנדון תנוכה תקופת המעצר מיום 7.12.2020 ועד יום 20.12.2020 (מיום מעצרו בקשר להליך הנדון עד המועד שבו החל לשאת בעונש המאסר שהוא נושא עתה בשל ההליך האחר). במקרה של סתירה לרישומי שב"ס, יהיה זה על-פי רישומי שב"ס.

ב. מאסר מותנה למשך ארבעה חודשים. הנאשם יישא עונש זה אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת אלימות או עבירת נשק מסוג פשע או ניסיון לעבור עבירה כאמור.

ג. מאסר מותנה למשך חודשיים. הנאשם יישא עונש זה אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת אלימות או עבירת נשק מסוג עוון או ניסיון לעבור עבירה כאמור או עבירת איומים.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך ארבעים וחמישה יום.

ניתן היום, כ"ז בכסלו התשפ"ב, 1 בדצמבר 2021, במעמד הנאשם ובא-כוחו ובא-כוח המאשימה כאמור בפרוטוקול הדיון מהיום.

**תמר בר-אשר,
שופטת**